

O, kad turėčiau sparnus, pamane dramblys ir pavirto paukšteliu, juk sapne viskas įmanoma. Atskrido prie savo eglės, nutūpė ant šakos ir gieda. Visiems paukštelio giesmė patinka, prašo dar pagiedoti. Tačiau prie eglės atsėlimo katinas ir taikosi paukštelį-ėžį pagauti. Paukštelis-ėžys labai išsi-gando, net pamiršo, jog gali skristi. Galvoje tik viena mintis liko: kaip pasislėpti nuo baisiojo katinio!

Čiūžt, pavirto ėžys sraigę ir jau patikėjo, kad pasislėpė nuo piktojo katinio. Bet iš to neitkėtumo nukrito žemėn! Toks mažas ir lėtas būdamas, niekaip namų neberanda! Ką daryti? Žiūri – plevena mažas retas raudonas drugelis, geras ėžuko draugas. Sraigė-ėžys pašaukė drugelį ir papasakojo, kas jam nutiko. Drugelis buvo tikras draugas! Jis pažino ėžiuką ir padėjo jam surasti savo jaukiuosius namelius.

Mažas ėžiukas liūdėjo savo namelyje po eglę. Ėžiukui atrodė, kad jo niekas nepastebi. Jis jautėsi labai vienišas.

„O, jei būčiau didelis ir matomas, turėčiau daug draugų...“ – dar spėjo pasvajoti prieš užmigdamas.

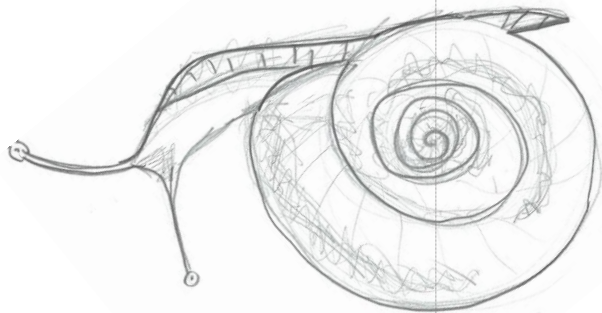
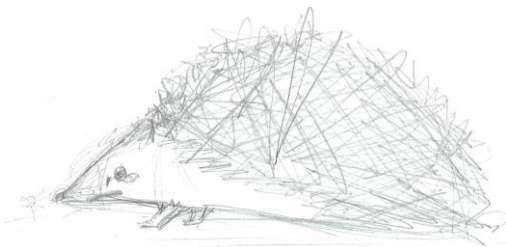
Miega ėžiukas ir sapnuoja, kad jis yra didelis baltas dramblys. Toks didelis ir toks baltas, kad visi jį labai gerai mato.

Pabudo ėžiukas ir apsidžiaugė, kad jis ne dramblys, ne paukštis ar sraigė, bet vėl yra mažas dygus ėžiukas. Ne per didelis savo jaukiems nameliams, turi spyglius ir gali apsiginti, moka tyliai tūpenti ir turėti tokių gerų draugų, kurie net sapne jam ateina į pagalbą.

Monika Skerytė Saulė Kazlauskaitė

Ežiukas

„Kokia laimė, kad esu mažas, sunkiai pastebimas ėžiukas“, – atsiduso ėžiukas ir ėmė ieškoti, kuo šiandien galėtų pradžinginti savo mieluosius draugus.

